

„Zazdaj hočem samo piti. Jedel bom pozneje, in sicer to, kar bom videl, da si gospoda naroči v najmanjši posodi. To je gotovo najbolj drago, pa najbolj imenitno.“

Ni mu bilo treba dolgo čakati in že prinese točaj nekemu gospodu krožnik mesa in v majhni skledi sirovega hrena v kislu.

„He, gospod točaj!“ zakliče mož z močnim glasom, „prinesite mi tiste jedi, ki jo ima tam-le oni gospod v mali skledi. Pa brez mesa — in prinesite celo pošteno skledo. Že plačam, kolikor stane!“

Pri teh besedah udari po polni mošnji, da so kar zazveneli srebrnjaki.

„Pa — gospod oče, to je vendar hren, in tega vendar ne boste snedli celo skledo — in še brez mesa!“ je ugovarjal točaj.

„E kaj! vzklikne Zabržan, ki ni poznal hrena, „toliko še vendar imam, da plačam polno skledo. Sto kron vendar ne bo veljala. Meso pa jem itak vsak dan doma!“

Točaj se nekoliko nasmeje, privzdigne zdaj levo, zdaj desno ramo in gre v kuhinjo naročat — polno skledo hrena.

Ko stoji skleda na mizi, se Zabržan bahato ogleda po gostih, ki jim je bil ta prizor nekaj novega, zgrabi veliko žlico, zajame z njo hrena do vrha ter jo naglo izprazni. Toda drugikrat že ne seže več v skledo, ampak vrže žlico debelo se smejočemu točaju pred noge. Vsa navzoča gospoda se začne na glas grohotati in gleda, kako lovi bahati Zabržan z rokami po zraku ter se, rdeč kakor puran, grabi za nos, ki si ga že v prihodnjem trenutku — odreže z nožem. Vsi mislijo, da je možak znorel. Brž skoči eden po zdravnika, da obveže ranjenca. Ko pride zdravnik, se je bil nesrečnež že pomiril.

„Kaj pa ste vendar mislili,“ vpraša začuden zdravnik, „da ste si nos odrezali?“

„Oh, gospod,“ odgovori Zabržan, „mislil sem si, da je bolje, ako sem ob nos kakor pa ob glavo, ki mi jo je hotel raznesti preklicani hren!“

Ciganček in srnica.

*V senci gozdička
med temnim vejevjem
skakljaj je ciganček,
veselo prepeval:*

*In z brega priskače
brezskrbna srnica,
začudeno gleda
veselega dečka.*

Srnica:

*Kako li veselo
prepevati moreš,
povsodi preganja
usoda te kruta.*

*Nikjer domovine
ne postelje nimaš,
od hiše odganja
brezsrdni te človek.*

Ciganček:

Vse res je, kar praviš,
ti srnica mala,
pa vendar vesel sem
kot kralj na prestolu.

Poglej ta gozdiček
in drevje krog mene —
kaj ni li to hiša
pač lepša kot dvorec?

In ptičice drobne
poglej na drevesih,
ki milo pojo mi
veselje in radost.

In jaz jim odpevam
vesel, zadovoljen,
igram se, radujem
od zore do mraka.

Cvetice nabiram
in venčke si spletam
in z njimi krasim se
sam sebi v veselje.

Tako zadovoljen
življenje uživam,
kaj v svetu godi se,
nič me ne zanima!

Srnica:

Tedaj pa le tukaj
ostani še dalje,
sestrica bom tvoja,
a ti mi boš bratec.

Peter Strgulca.

